

Sygn. I C 333/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Beata Kopania
Protokolant:	sekretarz sądowy Anna Karwacka

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2018 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą
w W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej K. K. na rzecz powoda (...)Spółki Akcyjnej w W. kwotę 184.566,43 zł (słownie: sto osiemdziesiąt cztery tysiące pięćset sześćdziesiąt sześć złotych 43/100) wraz z:

- odsetkami umownymi od kwoty 167.637,95 zł (słownie: sto sześćdziesiąt siedem tysięcy sześćset trzydzieści siedem złotych 95/100) w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie większej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 15.04.2017 r. do dnia zapłaty;

- odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 16.925,34 zł (słownie: szesnaście tysięcy dziewięćset dwadzieścia pięć złotych 34/100) od dnia 24.04.2017 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.308,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt I C 333/17

UZASADNIENIE

Powód, (...)Spółka Akcyjna z siedzibą w W., wniósł. przeciwko, pozwanej K. K., pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym z żądaniem zapłaty kwoty 184.566,43 zł w tym:

- kwoty 167.637,95 zł tytułem kapitału z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 15 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty;

- kwoty 15.749,10 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- kwoty 1.176,24 zł tytułem odsetek karnych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- kwotę 3,14 zł tytułem opłat i prowizji.

Zażądał także zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu w wysokości 2.308 zł.

Na uzasadnienie podał, że zawarł ze stroną pozwaną umowę kredytu nr (...) z dnia 13 marca 2015 r. Strona pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w zawartej umowie. Dlatego też powód wypowiedział pozwanej przedmiotową umowę. W dniu 30 marca 2016 r. strony zawarły ugodę do kredytu nr (...) z dnia 13 marca 2015 r. Ponieważ pozwana nie wywiązywała się z postanowień ugody tj. nie regulowała wymagalnych rat, powód wypowiedział przedmiotową ugodę, stawiając całą należność w stan wymagalności. Dalej powód wskazał, iż podjął próbę pozasądowego rozwiązania sporu, wzywając do zapłaty stronę pozwaną pismem z dnia 22 marca 2017 r. Wskazana data wymagalności tj. 29 kwietnia 2016 r. jest tożsama z dopuszczeniem się przez pozwaną pierwszej zaległości w spłacie wymagalnych rat wynikających z przedmiotowej ugody zawartej do umowy kredytu. Strona pozwana nie spłaciła wymaganej wierzytelności. Dochodzenie należności przed sądem stało się zatem, zdaniem powoda, konieczne. Strona powodowa podała nadto, iż zgodnie z postanowieniami zawartej umowy jest uprawniona do naliczania odsetek umownych za opóźnienie w spłacie wymagalnych rat w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, które na dzień sporządzenia pozwu wynoszą 10% w stosunku rocznym. Wobec zmiany sposobu definiowania odsetek w kodeksie cywilnym z dniem 1 stycznia 2016 r. powód domaga się zasądzenia od kwoty kapitału od dnia 15 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

W dniu 22 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy (...), sygn. akt (...) wydał nakaz zapłaty (k.5).

Od powyższego nakazu pozwana, K. K., wywiodła sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości wskazując, iż jest ono przedwczesne i nieuzasadnione (k.5v - 8).

Pozwana podniosła, że pozew złożony przez stronę powodową nie czyni zadość warunkom pisma procesowego, albowiem nie zawiera informacji, czy strony podjęły próbę mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, a w przypadku gdy takich prób nie podjęto, wyjaśnienie przyczyn ich niepodjęcia. Należy zatem, w ocenie pozwanej uznać, iż powód nie dopełnił obligatoryjnych wymogów ustawowych, zarówno przed skierowaniem sprawy na drogę sądową, ani też w trakcie składania pozwu i dlatego pozew winien zostać oddalony, a postępowanie w sprawie umorzone.

W dalszej kolejności powódka podniosła, iż skoro już wypowiedziano wszystkie warunki umowy, to ta przestała istnieć w obrocie prawnym i tym samym powód, będący profesjonalistą, pozbawił się podstawy dochodzenia roszczeń od pozwanej. Zarzuciła również, iż umowa kredytu nie zawierała klauzuli o możliwości kapitalizacji odsetek, a pozwana nie wyraziła na to odrębnej zgody. Z powyższych względów, w ocenie pozwanej, nieuprawnionym było dochodzenie pozvem skapitalizowanej kwoty jak i żądanie zasądzenia dalszych odsetek od skapitalizowanych odsetek i kosztów.

Niezależnie od powyższego powódka wniosła o rozłożenie na raty zasądzonego świadczenia. Wystąpiła także z propozycją zawarcia ugody, argumentując iż nieprzemysłane i pochopne działania powoda, doprowadziły jedynie do niepotrzebnego sporu sądowego, który może narazić powódkę na dodatkowe koszty, a czego można byłoby uniknąć, w przypadku gdyby powód wykazał dobrą wolę do pozasądowego rozwiązania sporu.

Wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy wydanego nakazu zapłaty w całości, Sąd Rejonowy (...) postanowieniem z dnia 5 września 2017 r. przekazał sprawę do tutejszego sądu (k.10v.).

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w S. skierował niniejszą sprawę do mediacji (k.33).

Strona powodowa nie wyraziła zgody na prowadzenie mediacji (k. 38).

Zarządzeniem z dnia 13 grudnia 2017 r. pozwana zobowiązana została do złożenia wniosków dowodowych i twierdzeń na poparcie twierdzenia, że w niniejszej sprawie zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności uzasadniające rozłożenie należności na raty.

Pismem z dnia 19 lutego 2018 r. K. K. podała, że wnosi o rozłożenie kredytu na raty po 500 zł miesięcznie, albowiem sytuacja losowa pozwala jej na spłatę raty jedynie w takiej wysokości. Pozwana wyjaśniła, że rok 2017 był dla niej ciężki – chorowała, dużo wydała na zastrzyki, nadto miała dużo opłat i problemów w gospodarstwie. Podnosiła iż jest zalewana i nie zebrała siana z drugiego pokosu i teraz nie ma co sprzedać, a huragany zniszczyły las w gospodarstwie i trochę dachu (k. 47).

Sąd ustalił:

W dniu 13 marca 2015 r. strony zawarły umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...) (**bezsportne**, nadto umowa kredytu z dnia 13 marca 2015 r., k. 20-22v.).

K. K. nie realizowała obowiązku spłaty rat kredytowych, dlatego też strona powodowa wypowiedziała skutecznie powyższą umowę (**bezsportne**).

Dnia 30 marca 2016 r. strony zawarły ugodę do umowy kredytu 441869 zł z dnia 13 marca 2015 r., w której pozwana uznała swoje zobowiązanie wobec powoda wynikające z umowy kredytu z dnia 13 marca 2015 r. wynoszące 167.923,28 zł w tym kapitał - 162.193,92 zł, odsetki umowne - 5.459,03 zł, odsetki karne - 270,33 zł naliczone do dnia 30 marca 2016 r.

Jednocześnie Bank zwolnił pozwaną z obowiązku zwrotu w całości odsetek karnych w wysokości 270,33 zł, na co pozwana wyraziła zgodę. Strony zgodnie dokonały umownej kapitalizacji odsetek umownych w kwocie 5.459,03 zł i doliczyły je do kapitału.

Ostatecznie więc strony uzgodniły, że zadłużenie pozwanej względem Banku wynosi 167.652, 95 zł.

Strony ustaliły także, iż w okresie obowiązywania ugody, odsetki umowne naliczane będą według zmiennej stopy procentowej, na którą składa się stawka referencyjna oraz marża Banku. Oprocentowanie na dzień podpisania ugody wynosi 10% w skali roku. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania na dzień podpisania ugody wynosi 10,55%

W przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu przez pozwaną zobowiązań pieniężnych wynikających z umowy Bank będzie pobierał od kwoty niespłaconych w terminie zobowiązań podwyższone odsetki, w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2 k.p.c.

Dowód: ugoda z dnia 30 marca 2016 r. k. 24-27

W związku z nieuregulowaniem przez pozwaną z postanowień ugody poprzez brak zapłaty wymagalnych rat, powodowy Bank, pismem z dnia 24 stycznia 2017 r. wypowiedział K. K. powyższą umowę z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia pisma. Powyższe oświadczenie pozwana odebrała w dniu 30 stycznia 2017 r.

Dowód: oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy ugody k. 29, potwierdzenie odbioru k. 30-30v.

Pismem z dnia 24 marca 2017 r. powód w związku ze skutecznym wypowiedzeniem umowy ugody wystosował do pozwanej ostateczne wezwanie do zapłaty w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania kwot: 167.637,95 zł

tytułem należności kapitałowej, 15749,10 zł tytułem odsetek umownych, 151,79 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej, 3,14 zł tytułem kosztów i opłat za czynności Banku.

Dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty k.31 v., książka nadawcza k.32-32v.

Na dzień 14 kwietnia 2017 r. zadłużenie pozwanej względem Banku wynosiło 184.566,43 zł, w tym z tytułu kapitału – 167.637,95 zł, z tytułu odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 10% od dnia 29 kwietnia 2016 r. do dnia 22 marca 2017 r. - 15.749,10 zł, z tytułu odsetek za opóźnienie naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 10.00% od dnia 29 kwietnia 2016 r. do dnia 14 kwietnia 2017 r. w kwocie 1176,24 zł, z tytułu opłat i prowizji - 3,14 zł (**bezsporne**, nadto wyciąg z ksiąg (...)S.A. W W. k. 19).

Do dnia wyrokowania pozwana nie uiszczyła na rzecz powoda żądanej należności (**bezsporne**).

Sąd zważył:

Powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Strona pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty, poza ogólnymi rozważaniami w przedmiocie przedwczesności powództwa wobec niepodjęcia przez powoda działań związanych z polubownym rozwiązaniem sporu na etapie przedsądowym, możliwości skierowania sprawy do mediacji, niezasadnością skapitalizowania odsetek nie zaprzeczyła twierdzeniom zawartym w pozwie. Dlatego też okoliczności zawarcia przez strony umowy kredytu nr (...) z dnia 13 marca 2015 r., skutecznego jej wypowiedzenia, nierealizowania przez pozwaną obowiązków spłaty wobec powoda, sąd uznał za bezsporne między stronami. Za przyznany sąd uznał fakt zawarcia przez strony ugody do umowy kredytu (art. 230 k.p.c.). Strona pozwana przedstawiła na powyższą okoliczność stosowny dokument, pozwana zaś w żaden sposób nie zakwestionowała treści tego dokumentu (w ogóle nie ustosunkowała się do niego).

Jeżeli chodzi o zarzut przedwczesności powództwa z uwagi na niepodjęcie przez powoda próby mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu wyjaśnić należy w pierwszej kolejności, iż jakkolwiek niepodanie przez powoda w pozwie informacji, czy strony podjęły próbę mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, ewentualnie niewyjaśnienie okoliczności, które stały na przeszkodzie takim próbom, stanowi brak formalny pozwu, to jednak nie jest to brak który uniemożliwia nadanie sprawie dalszego biegu. W konsekwencji nie wiąże się on dla powoda z żadnymi negatywnymi skutkami, w tym, nie stanowi podstawy zwrotu pozwu (art. 130 § 1 k.p.c.). W uzasadnieniu projektu ustawy (druk sejmowy (...)) wskazano, iż informacja co do podjęcia próby ugodowego załatwienia sporu (lub jej brak) ma ułatwić sądowi ocenę czy sprawa może zostać skierowana do mediacji w toku postępowania sądowego.

Wyjaśnić też należy, iż sam fakt możliwości pozasądowego rozwiązania sporu nie ma żadnego wpływu na wymagalność roszczenia, a tym samym jego przedwczesność.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż wbrew twierdzeniom pozwanej, strona powodowa podjęła próbę polubownego pozasądowego rozwiązania sporu, wzywając pozwaną do zapłaty należności pismem z dnia 22 marca 2017r. Na wezwanie to pozwana w żaden sposób nie zareagowała. Trudno więc zarzucić powodowi, iż wystąpił z niniejszym roszczeniem na drogę sądową.

Pozwana zarzucała też, iż skoro powód wypowiedział wszystkie warunki umowy, to ta przestała istnieć w obrocie prawnym i tym samym powód – będący profesjonalistą, pozbawił się podstawy dochodzenia roszczeń od pozwanej. Zarzut ten jest chybiony, albowiem złożenie skutecznego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy skutkuje wymagalnością należności.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut pozwanej dotyczący skapitalizowania odsetek, gdyż strona powodowa w pozwie nie dokonała kapitalizacji odsetek w znaczeniu prawnym. Z treści żądania pozwu wynika, że powód dochodzi świadczenia głównego (167.637,95 zł) i „obok” niego świadczenia ubocznego w postaci odsetek. Czynność dokonana przez powoda, a polegająca na wyliczeniu odsetek i dochodzeniu ich obok żądania głównego wraz z odsetkami od dnia

wniesienia pozwu, nie jest kapitalizacją odsetek. Powód nie przekształcił ich w kapitał tj. nie doliczył ich do należności głównej i nie dochodzi całej tak wyliczonej kwoty (184.563,29 zł) wraz odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

W tym stanie rzeczy, skoro strona powodowa w oparciu o przedstawione i niekwestionowane przez pozwaną dokumenty wykazała istnienie roszczenia wobec strony pozwanej oraz jej wysokość, to powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie na podstawie art. 471 k.c. w zw. z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe.

O odsetkach sąd orzekł na podstawie art. 359 k.c. i art. 481 k.c. z uwzględnieniem ich brzmienia od dnia 1 stycznia 2016 r. oraz na podstawie art. 482 § 1 k.c.

Za niezasadny Sąd uznał zgłoszony przez pozwaną wniosek o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty w wysokości po 500 zł miesięcznie.

Z treści art. 320 k.p.c. wynika, że uprawnienie to przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia „szczególnie uzasadnionych wypadków”. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że chodzi tu o takie sytuacje, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla strony pozwanej niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby ją lub jej bliskich na niepozewetowane szkody.

Jednocześnie zwraca się uwagę, że ochrona, jaką zapewnia art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę powoda w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu powoda.

W niniejszej sprawie pozwana, wnosząc o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty poprzestała jedynie na ogólnym twierdzeniu, że sytuacja losowa nie pozwala jej na spłacanie rat w wysokości wyższej niż 500 zł miesięcznie. Wskazywała, że rok 2017 był dla niej trudny, odwołując się do choroby i związanych z tym wysokich kosztów leczenia, klęsk, jakie dotknęły jej gospodarstwo w postaci zalań i huraganu. Pozwana nie powołała jednak żadnych wniosków dowodowych na poparcie tych twierdzeń. Na podstawie samych twierdzeń nie sposób jednak ocenić, czy zachodzi wyjątkowy przypadek, o którym mowa w art. 320 k.p.c. Co więcej, na podstawie tych twierdzeń sąd nie miał możliwości dokonania oceny, czy pozwana ma realną możliwość spłacania świadczenia w formie ratalnej. Dlatego też sąd wezwał pozwaną do złożenia wniosków dowodowych na poparcie twierdzenia, że w niniejszej sprawie zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności uzasadniające rozłożenie należności na raty, w terminie 14 dni, pod rygorem pominięcia spóźnionych wniosków i dowodów (k. 39). Pozwana nie wykonała powyższego zobowiązania.

Niezależnie od powyższego, oceniając powyższy wniosek przez pryzmat interesów wierzyciela, zwrócić należy uwagę, iż pozwana zaproponowała taką wysokość raty, iż spłacałaby zadłużenie przez wiele lat, co naruszałoby interes powoda, zwłaszcza jeśli dodatkowo się zważy, iż rozłożenie świadczenia na raty na podstawie art. 320 k.p.c. ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od wyroku do daty płatności poszczególnych rat.

Dlatego też sąd nie uwzględnił wniosku pozwanej o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty.

O kosztach procesu sąd orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Mając na uwadze, że powód wygrał niniejszy spór, należał mu się zwrot kosztów procesu, na które złożyły się opłata od pozwu w kwocie 2.308 zł.

Na oryginale właściwy podpis